

ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ ΚΑΪΡΟΛΗΣ

Ο Βενέδικτος Καϊρόλης δύναται νὰ θωρηθῇ ως ἡ ἀγνοτέρα πρωστοποίησας του πατριωτικοῦ αἰσθήματος οὐ μόνον ἐν τῇ πατρὶ του, ἐνīς ἔρεσεν, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ γώρᾳ. Ἀνέκαν εἰς μίαν τῶν διαπρεπεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἰταλίας, ἐλαῖς περὶ τῆς μητρὸς του Ἀδ-λαΐδης ἢ αὐτοφρήνη, ἥτις ἐμπνέει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν πρὸς τὴν πατρίδην ἔρωτα καὶ ἐνθουσιασμόν. Τέσσαρες ἀδελφοὶ του διαπλασθέντες ως αὐτὸς ἀπέθανον ὑπὲρ πατρόδος εἴτε ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἴτε κατόπιν ἐνεκα τῶν πληγῶν. Νεώτερος ἔτι ἀνεμίχθη εἰς πλείστας συνιωστικάς ἀταράς κατὰ τῶν Αιστριακῶν, οὐχὶ ὅτι ἀποξηράγη, ἀλλὰ τοῦ καταδικασθέντος εἰς θάνατον καὶ μεγάλην γρηγορικὴν ποινήν. Μετὰ τοῦ Γαριβαλδήτος στρατον στενῶς ἦτα συνδεσμένος δισταῖς ὅλα τὰ πατριωτικά κινήματα, τὰ ἀποτὰ τὸ μέγιστο ἐκεῖνος ἐνέργητα παρεπεμπάσεν, ὁ Καϊρόλης εἶγε λίαν ἐνεργὸν μέρος, λαβὼν μάλιστα κατὰ τὴν περφημούσανταίν τῶν Χαλίων ἐπὶ τὴν Σικελίαν σοζεροτάτην πληγήν. Ἐκλεγεὶς τὸ πρώτον βουλευτὴς εἰς τὸ Πρέβιο τῷ 1862 ἐτούχεν ἀξιοτάτην τιμὴν, ὅτι εἰσήλθεν εἰς τὴν Βουλήν, ἐπειργματισμένος ὅπε ἀπάντων τῶν βουλευτῶν. Γῷ 1878 ἀπὸ πρύτανος τῆς Βουλῆς κληθεὶς ἐπὶ τὴν πρωθυπουργίαν παρέμεινεν ἐπ' ὅλην μόνον. Τον Ιούλιον τοῦ 1879 καὶ πάλιν ἀνηλθεν εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς πολιτείας ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπετεθεὶς ἐπετει κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1881 ὅπο τὴν κραυγὴν δῆλον τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ, ὅπόταν ἐγνώσθη, ἡ κατάληψις τῆς Τύνιδος ὑπὲρ τῶν Γάλλων. Ως καὶ βουλευτικὸς ράτσωρ ὁ Καϊρόλης διεκρίθη διό τε τὸ Ψύρος τῶν Ιδίων του καὶ τὴν θερμὴν εὐγλωττίαν του. Οὐδέποτε παρεξετράπη κατὰ συναδέλφου του καὶ ἐνεκα τούτου μετὸ σεβασμοῦ ἀνεφέρετο ὡς πρότυπον ἀδρότερος. Ο θάνατος του Καϊρόλη διέγυρε πένθος βαθὺ εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν Ἰταλῶν, οἵτινες ἀπὸ του Βασιλέως μέχρι του κατωτάτου πολίτου δὲν ἐλεύθεροι ἀνδρῶσιν διὰ παντοῖων μέσουν τὴν ἀμετρούσαν συγκίνησίν του. Καὶ ἐν Ἑλλάδι ὁ θάνατος του διεσήκου τούτου ἀνδρὸς δὲν παρῆλθεν ἀπαρατήστος εἰς τοὺς γνωρίζοντας αὐτὸν ως ἔνα ἐκ τῶν ἀκρατικῶν φιλελάτων τῶν πιστευόντων ἀκραδίντως ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς ἡμετέρας χώρας.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἐνεποιησαν γενικῶς οἱ θαρραλεῶτες λόγοι του Βασιλέως πρὸς τὸν Κοπενχάγην διπλωματικὸν σῶμα. Προετηρήθη καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ὅτι ὁ Βασιλέας, ὅπου εὑρίσκεται ἔκτος τῆς Ἑλλάδος, ὅμιλες γενναιότατα, ἐνῷ ἐντὸς του Κράτους του εἶναι συνήθως ἐπιφυλακτικῶτες. "Εἶναι ὅμιλες μὲν τὴν καρδιά του, ἥτις ἐδῶ δὲν εἶναι ἐλευθέρων, διάτι εἶναι πάντοτε γενιάτη ἀπὸ ἡμῖς.

"Ωστε χωρὶς νὰ εἶμεθι διεισιδεῖμονες δυνάμεις ν' ἀποκόπωσμεν τὸ φινόμενον τοῦτο τῆς γενναιότητος καὶ τῆς ἐλευθεροστομίας του Βασιλέως εἰς τὴν ἐπίδρασιν του ἕως ἀπ' ἐδῶ.

Τὰ πράγματα τῆς Κρήτης δύστυχῶς δὲν ἐβελτιώθησαν, ως ἐπιστεύετο. Τὴν παρελθοῦσαν ἑδομένας πολλαὶ συνέβησαν ἀταξίαι καὶ συμπλοκαὶ ἐν Χανίοις, Ἡρακλείῳ καὶ ... ἐν τῇ ὁδῷ Ἀκαδημίας, ὅπου μερικοὶ Χριστιανοὶ ἐπορχέσαν ἔνα Χριστιανὸν καὶ ἐτρυμάτισαν ἐπικινδύνως ἀλλον ἔνα. Πλανιεός κατατέλαβε τὸν κόσμον καὶ πολλοὶ κατέφυγον πρόσφυγες εἰς τὸ Ὀρθολιμούστρεον. Κατὰ δια-

ταγὴν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως ὁ Μάνεση - Βρέντης πρόσεδη εἰς ἀνακρίσεις.

Αἱ ἀξιοθήνητοι αὐτοὶ ταρχαὶ προτίθονται ἐξ ὑποκινήσεων ἔτι μᾶλλον ἀξιοθηνήτων. Τὸ τοὺς Κρηταὶς εὐρίσκοντα οἱ φλογεροὶ πατριῶται τῆς φατρίας καὶ ἡ ὄγλαγωγικὴ παράστασις τῆς Κυριακῆς διεξήχθη ὑπὸ οὐρ-Κρητῶν.

"Ἐν τῷ καφενείῳ ὁναγινώσκει τὶς τὰς ἐφημερίδας καὶ βλέπει, ὅτι ἡ Τουρκία προσκαλεῖ τόσους ἐφέδρους ἐδῶ, τόσους ἐφέδρους ἔκει, τόσους ἐφέδρους ἀλλαχοῦ, αἴρντις ἀνακραζεῖ.

— Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, μήπως ἔγεινε Μέγχε Βεζύρης ὁ κ. Δηλιγιάννης;

"Ἀλήθεια! τὶ γίνεται ὁ κ. Δηλιγιάννης;

Εδρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν Ἐλβετίαν; Διακτὶ ἀρά γε μένει τόσου πολὺ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου; Μήπως θάλει καὶ αὐτὸς νὰ γείνη Τέλλος; "Δημοτε ὁ Θεός νὰ δώσῃ! διότι τότε τούλαχιστον θὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς τὰς ἀγορεύσεις του... Τέλος!

"Ἡ γνώμη ἐνὸς διπλωμάτου:

"Οσδόν χρόνον καὶ ἀν διατρίψῃ εἰς Ἐλβετίαν ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ ἐπιστρέψῃ πάντοτε Τελ... quel!"

Οἱ καῖροι εἶναι πολεμικοί: δεινὴ ἔρις ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ἐφημερίδων, αἱ ὀποῖαι, ἀφοῦ ἀλληλοῦβρισθησαν, κατηγγειλαν ἀλλήλους, κατηγγειλαν τοὺς συντάκτας, τοὺς συνεργάτας, τοὺς συνδρομητὰς κτλ. κτλ. Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη κατὰ τὴν ἴδεαν μας, νὰ ἐπεμβῇ ὁ ἀγιος Κορινθίας κ. Καλιάτης, ὅπως τοὺς καθησυχάσῃ καὶ δην δὲν τὸν ἀκούσουν γάλλοι ἀπὸ τοῦ κόλπου του μίαν γενικὴν καθ' ὅλων καταγγειλαν διὰ γάλλειώσωμεν.

"Ως φάνεται κ. Πόλη προβλέπει, ὅτι τὰ Κρητικὰ θὰ διποκεῖσθωσιν ἀκόμη εἰπὸν πολὺν χρόνον.

Τὸ φιλοπατρίσμενον ἐκ τῆς εἰδήσεως, ὅτι ἀπεφάπισε νὰ πέμψῃ θύσιο θωρηκτὰ εἰς Κρήτην.

Τὰ ὀποῖα βεβαίως πρὸν πέμψῃ θὰ τὰ κατακευάσῃ.

— Καὶ οἱ Βούλγαροι κάτι μαγειρεύουν. Τί νὰ πρετοιμάζουν ἀρά γε;

— Θὰ πρετοιμάζουν... κάμπιαν ἐλληνικὴν ἐπιστρατείαν.

"Ἐπανεργόμεθα εἰς τὸ ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Βουλευτηρίου καὶ ἐπιμένομεν εἰς τὰς ἀντιρρήσεις μας. "Άλλη σκέψις τώρα, νὰ στραφοῦν τὰ θρανία, λέγει,